

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันอาทิตย์ที่ 19 พฤษภาคม 2556..

.. ขอเจริญพรคณะศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย ที่ได้มีความตั้งใจกันทำบุญทำทานการกุศล ให้เป็นผลเป็นประโยชน์ เพื่อให้เกิดให้มีขึ้นแก่ตน เรียกว่าอตฺตาทิอตฺตโนนาโถ โภหิณาโถปโรสียา ตนแลเป็นที่พึ่งของตน จะพึ่งใครเล่า เป็นที่พึ่งได้ การพึ่งคนอื่นก็พอพึ่งกันได้บ้าง เช่นการทำทาน ส่วนการรักษาศีลนั้นต้องพึ่งตนเอง ต้องมีความตั้งใจในตนเองที่จะงดเว้น เหตุฉะนั้นทางพระพุทธศาสนาพระพุทธองค์ทรงสอนไว้ว่า.. เจตนาหังภิกขเว ปญฺญังปะทามิ.. ตัวเจตนาเป็นตัวบุญที่ออกมาจากจิตใจของเรา เมื่อมีศรัทธาความเลื่อมใสเชื่อมั่น ในคุณงามความดี เชื่อมั่นในตนเองจึงได้ลงมือทำ แต่ก่อนยังไม่เคยทำ แต่บัดนี้เราเคยทำจนเคยชินในเรื่องคุณงามความดี ด้วยเจตนาของใจ เจตนาหังภิกขเวสัลลังปะทามิ คู่ก่อนภิกษุทั้งหลาย เจตนาเป็นตัวศีล อันนี้เมื่อพิจารณาเจตนาเป็นตัวศีลที่อยู่ในใจของพวกเรา ใจที่มีศีลจะงดเว้นถึงงดเว้นอยู่ที่ใจ ถ้าใจงดไว้แล้วก็จะสามารถรักษาศีลได้ ไปตามกำลังความสามารถของตน จะได้ก็ข้อก็ตามระดับ เรียกว่าตามภูมิธรรมของคน ส่วนด้านปัญญาที่เหมือนกัน การภาวนาก็เป็นหน้าที่เป็นตัวเจตนาที่จะตั้งมั่น ในการฝึกฝนอบรมจิตใจของตน และตั้งอยู่ในคุณงามความดี นั่นก็คือตัวเจตนาเหมือนกัน ฉะนั้น เจตนาจึงเป็นธรรมะขั้นสูง ที่จะทำให้ตัวของเราทำอะไรได้ทุกอย่าง ก็มีตัวเจตนาเป็นหลัก จะทำบุญก็ต้องมีเจตนาที่จะทำบุญ จะรักษาศีลก็ต้องมีเจตนาที่จะรักษาศีล เจตนาที่จะนั่งฝึกฝนอบรมจิตใจของตน ก็ตั้งอยู่ในเจตนามาจากจิตใจของตน ใจจึงเป็นใหญ่ จึงจะสามารถควบคุมร่างกายของคนเรานี้ให้อยู่ใต้อำนาจของจิตใจได้ เช่นพวกเราจะมีมาที่นี่ได้ก็เพราะจิตใจอยากมา จะมาทำคุณงามความดี ก็มีความพอใจ ขวนขวาย มีความพากความเพียร เดินทางมาจากในจังหวัดก็ตีมาจากต่างจังหวัดก็ดี จากเชียงใหม่ก็ดี ก็ด้วยเจตนาของตนเอง มีความพากความเพียรพยายามมาถึงที่นี่ได้ ความเพียรของตนเอง จึงเป็นคุณงามความดี ที่ตนเองสามารถจะทำคุณงามความดีได้ ให้สำเร็จได้ตามประสงค์

.. เหตุฉะนั้นพวกเราถ้าหากมี ความเพียรอยู่แล้ว จะไปที่ไหนๆ มีความพยายามแล้วก็สามารถจะไปที่นั่นได้ ด้วยตามกำลังความสามารถของตน เหตุฉะนั้นจิตใจจึงเป็นใหญ่ ถ้าจิตใจเราไม่ดี เราก็จะเห็นได้ง่ายว่าคนที่พูดไม่ดี ก็เพราะจิตใจเขาไม่ดีเขาจึงพูดไม่ดี เมื่อจิตใจไม่ดีแล้วจะทำอะไรๆ เรื่องผิดศีลธรรมทั้งหลาย ที่เป็นบาปเป็นกรรม เป็นความชั่วทั้งหลายนั้นก็เพราะใจ ใจมันไม่ดี ใจมันชั่วมันต่ำ ใจมันไม่มีคุณงามความดีอยู่ ก็เลยทำให้ดกดำไป ถ้าพูดถึงคนที่ติดคุกติดตะรางในเรือนจำก็เพราะจิตใจ ของเขาตกต่ำเขาจึงทำผิดกฎหมาย เขาจึงได้ไปนอนในคุก ในตารางเรือนจำ พวกเราก็จะเห็นอยู่ ที่นี้การทำคุณงามความดี จิตใจที่มีคุณงามความดีแล้ว การพูดที่ดี มีศีลธรรม การที่จะทำอะไรทุกอย่างก็ทำไปด้วย หลักศีลธรรมประกอบไปด้วยคุณงามความดี ก็เลยดี เพราะใจมันดีนั่นเอง

เราจึงพยายามฝึกฝนอบรมจิตใจของเราให้มั่นคง จะได้มีความสุขสบาย คนใจดีใจงามนี้ เป็นคนที่มีใจหนักแน่น มั่นคงไม่หวั่นไหว ไม่หวั่นไหวเพราะอะไร เพราะตนเองมีความดี เหมือนบุคคลที่มีสตางค์นี้แหละ ไปที่ไหนก็ ใช้สตางค์ได้โดยง่าย ใช้สบาย คนมีคุณงามความดีจะไปบ้านใดเมืองในประเทศไหน ก็ไม่ต้องเกรงกลัวอะไร ไม่ต้องกลัวกฎหมายอะไร เพราะตนเองไม่ได้ทำความชั่วอะไร ไม่ได้ทำผิดกฎหมายต่างๆในบ้านเมืองนั้น ไปบ้าน ในเมืองใดก็สบาย ทำไมหนอเวลาอยู่เมืองนอกจึงสบาย เพราะไม่ทำผิดกฎหมายไม่ทำผิดศีลธรรมในบ้านเมือง เขา ก็อยู่สบาย ตำรวจทหารของเขาเห็นหน้าเห็นตาเรายิ้มแย้มแจ่มใส แซ่มชื่นเบิกบาน เขาก็มองว่าคนนี้ไม่ผิด กฎหมาย เหมือนที่เขาตั้งเจ้าหน้าที่ไว้ตามสนามบิน ที่เขาจ้างคนที่ผิดกฎหมาย เขาจะสังเกตดูคน คนๆนั้นเขา ต้องเป็นคนสังเกตคน ถ้ามีคนที่ทำผิดกฎหมายมา ในกระเป๋าของผิดกฎหมาย ใจดีใจงามก็ถูกลนทำทางมันแสดง ให้เขาเห็น เขาก็จะตรวจค้นกระเป๋าบุคคลผู้นั้น ถ้าคนนั้นหน้าตาเรายิ้มแย้มแจ่มใส แซ่มชื่นเบิกบาน ไม่มีของผิด กฎหมายอะไร ตนเองก็ไม่ผิดกฎหมาย ตั้งอยู่ในคุณงามความดี เพราะเห็นแล้วเขาก็คุ้มกันยิ้มแย้มแจ่มใส บางทีก็ ถึงกับไม่ตรวจกระเป๋าเลยทีเดียว เพราะเขามองเห็นว่าเป็นคนดี

.. เหตุฉะนั้นคนที่ใจดีใจงาม ไม่ดีนั้นจึงมีความแตกต่างกับบุคคลที่มีคุณงามความดี เขาก็มองหน้ามองตา เห็นว่า เป็นคนหน้าตาเรายิ้มแย้มแจ่มใส แซ่มชื่นเบิกบาน เอ.. คนนี้ตั้งแต่เล็กแต่น้อยจนถึงหนุ่มสาวจนถึงท่ามกลางคน จนถึงเฒ่าถึงแก่ มีใบหน้า แซ่มชื่นเบิกบานอยู่ตลอด ก็เพราะเขามีคุณงามความดีตั้งอยู่ในตน จึงอาศัยซึ่งตน ตนแล เป็นที่พึ่งของตน ตนเองพัฒนาตน ก็ทำให้ตนเองนี้มีคุณงามความดีได้ อันนี้เป็นเรื่องที่คณะศรัทธาญาติโยมจะ น้อมนำไปนึกคิดอ่านดูว่า ตนเองแก้ไขตนเอง ได้พัฒนาตนเอง จะทำให้ตนเองนี้ดีขึ้นมาเอง จึงเรียกว่าตนแลเป็น ที่พึ่งของตนจะพึ่งใครอื่นเล่าเป็นที่พึ่งได้ การฝึกหัดอบรมนี้คนอื่นก็ได้แต่แนะนำให้เฉยๆ ถ้าตนเองไม่พัฒนา ตนเองแล้วอะไรมันจะดีเกิดขึ้นได้ ให้นึกตรงนี้ ว่าเป็นคุณงามความดีที่ทำให้มีความสุขจริง จึงเรียกว่าบุญ บุญคือ ความสุขใจ บาปคือความทุกข์ใจเราก็จะเห็นได้อย่างนั้น ใครๆก็ไม่อยากทุกข์ ที่มันเกิดทุกข์ก็เพราะคนเรายังไม่ สมบูรณ์ ยังไม่ดี ทำไมคนนั้นจึงมีความสุข ทำไมพระองค์นั้นจึงมีความสุข ก็เพราะเขาพัฒนาตนเองจึงได้มี ความสุขขึ้น เมื่อมีความสุขนี้เอง ก็มีความอบอุ่นปลื้มปิติอยู่ในใจตนเอง เราก็จะสามารถแผ่เมตตาให้ทั่วโลกเลยก็ ได้ หรือว่าแผ่เมตตาให้พ่อแม่ปู่ย่าตายาย ญาติมิตรสหายทั้งหลาย ที่ไม่ได้มาวัดนี้ก็ได้อีก การแผ่เมตตานี้ก็คือการส่ง ความสุขให้เขานั่นเอง ถ้าจิตใจของเราแผ่เมตตาไปถึงเขา เขาก็จะได้รับรู้เองว่า.. ลูกเรานี้ไปอยู่ที่ไหนหนอ สามิ ภรรยาไปอยู่ที่ไหนหนอ เขาไปวัดไปวาไปทำบุญทำทานการกุศล ท่านก็จะปลื้มปิติยินดีขออนุโมทนาบุญกับพวก เราด้วย เรียกว่าอนุโมทนาสาธุ ที่เราได้แผ่เมตตาให้ ใจเขาก็จะคิดถึงเรา ใจเขาก็จะมีความสุขไปด้วย เรียกว่าบุญ

กุศลที่เราแผ่เมตตาไปให้นั้นถึงตัวบุคคลนั้นแล้ว เมื่อมีความสุขเขาจะระลึกถึงตนเอง เหตุฉะนั้นเวลารับพรก็อย่าลืมแผ่เมตตาทุกครั้งๆ จะไปวัดวาอารามใดครูบาอาจารย์องค์ไหนก็แล้วแต่ ให้แผ่เมตตาเหมือนกัน เพราะเป็นพรอย่างเดียวกันแต่ละองค์แต่ละองค์ก็ดี..